

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

- Άντε βρε Χρήστο μου τι θα γίνει; Ακόμα να ετοιμαστείς; Όπου να' ναι θα έρθει το παιδί κι εσύ είσαι ακόμα με τις πυτζάμες; Όχι τίποτε άλλο αλλά το ξέρεις εκείνο το βλέμμα της νύφης μας. Σκέτο δηλητήριο! Ίδιο με της μάνας της.
- Σάμπως ο πατέρας της; Μας κοκορεύεται επειδή ταξίδεψε δέκα φορές στο εξωτερικό, ο μπουρτζόβλαχος, που μέχρι να πάει φαντάρος νόμιζε πως το Καρπενήσι είναι νησί καρπερό. Μωρέ, αν δεν ήταν ξάδερφος του Αρτέμη ακόμα στα κατσάβραχα θα ήταν να μιμείται τα βελάσματα των γιδιών. Το γίδι!
- Μη μου συγχύζεσαι χρυσέ μου. Σε παρακαλώ, τώρα που θα έρθουν, κοίτα να είσαι ψύχραιμος. Μην τσακωθείτε πάλι. Θα κάνεις ρυτίδες στα μάτια και δεν θα "γράφεις" στην τηλεόραση.
- Δεν πειράζει Ματίνα μου. Θα πούμε ότι οφείλεται στην κούραση της καθημερινής δουλειάς για το καλό του τόπου.
- Πώς το σκέφτηκες πάλι αυτό; Πολύ έξυπνο!
- Ο πρέσβης μου το είπε. Το ανέφερε ο πρόεδρος σε μία συνέντευξή του στους Times. Για πες μου, πώς σου φαίνομαι; Θα σκάσει ο αγροίκος μόλις το δει.
- Γιατί; Καταλαβαίνει από υψηλή ραπτική; Αν μπορούσε, ακόμα με τα γουρουνοτσάρουχα θα ήταν.
- Βλέπω Ματίνα μου. Τα γνωρίζεις τα γουρουνοτσάρουχα. Δεν ξεχνιέται η ρημάδα η παιδική ηλικία με τα τραύματά της!
- Να αφήσεις ήσυχη την παιδική μου ηλικία. Δεν σε πείραξε όταν κάνατε την κομπίνα με τις

βαμβακοσυλλεκτικές μηχανές του μπαμπά.

- Καλά. Άστα αυτά τώρα και πες στην Γιασμίν να ανοίξει. Χτυπάει το κουδούνι.
- Γιασμίιιν! Άνοιξε παιδί μου. Κουφάθηκες κι εσύ;

Ο γιος, η νύφη και τα συμπεθέρια, εισέρχονται στη βίλα του υπουργού.

- Γεια σου Κίτσο! Που είσαι βρε παιδί μου; Χρόνια πολλά και ευχές πολλές από τον Αρτέμη. Είναι στην Πολωνία. Πήγε να παραλάβει δύο πλοία. Θα τα στείλει κι αυτά στην Κολομβία. Ξέρεις, ο “καφές” έχει μεγάλη ζήτηση. Χα, χα! Καταλαβαίνεις έτσι;
- Καταλαβαίνω Δημήτρη μου, καταλαβαίνω. Δεν χρειάζονται παραπάνω λεπτομέρειες.
- Άιντε πάλι, “Δημήτρη μου” και “Δημήτρη μου”. Εμένα όλος ο κόσμος με φωνάζει Μήτσο. Μην το αλλάξουμε τώρα.
- Ελάτε! Χρήστο, Δημήτρη! Ελάτε να πάρουμε ένα ποτό πριν το φαγητό. Έλα κι εσύ Ευτέρπη μου.
- Έφη, Σταματίνα μου. Έφη.
- Κι εσύ Ευτέρπη μου βλέπω ότι ξεχνάς. Ματίνα είπαμε. Άκου Σταματίνα!
- Κορίτσια, αφήστε τα τώρα αυτά με τα ονόματα. Πάμε μέσα να δούμε και τον εγγονό. Που είσαι βρε Μητσάρα;
- Χρήστο το βαφτίσαμε το παιδί Δημήτρη.
- Χρήστο-Δημήτρη το βαφτίσαμε το παιδί αν θυμάμαι καλά. Εγώ την πλήρωσα τη βάφτιση. Μήπως το ξέχασες;
- Ας είναι. Δεν θα τα χαλάσουμε τώρα για το όνομα.
- Δε μου λες Κίτσο, τι θα κάνουμε με την περίπτωση του “Δάσκαλου”;
- Ποιου Δάσκαλου;
- Δε σε πήραν από το γραφείο του Αρτέμη; Κάτι πρέπει να κάνουμε με την “τυφλή”. Εντάξει.

Είχε ανάγκες ο άνθρωπος όταν έβαλε χέρι στα λεφτά. Είχε σκοπό να τα επιστρέψει στη θέση τους. Μετά τον πήρε η κρίση από κάτω. Τι θα κάνουμε τώρα; Τα δικαστήρια δεν μπορούν να κάνουν, λέει, κάτι. Πρέπει να του δώσεις χάρη.

- Τι είναι αυτά που λες Δημήτρη; Θα μας βγάλουν στα κανάλια και στις εφημερίδες. Σκάνδαλο θα γίνει.

- Ποια κανάλια; Δικά μας είναι; Μη σε νοιάζει. Θα παίζουν την καπνοαπαγόρευση. Κανείς δεν θα πάρει χαμπάρι. Είναι ευκαιρία. Να απαλλάξουμε και τους νεαρούς με το ηλεκτρικό και να βγάλουμε και τα “καλόπαιδα” από το γύψο. Εντάξει, έμειναν εκτός “θεάτρου”, αλλά μη χάσουν και τα λεφτά. Πρέπει να μπορούν να κινούνται κι αυτοί. Ο “μαριονέτας” δεν έχει πρόβλημα.

- Καλά, αυτός τι πρόβλημα να έχει. Δεν χρεώνεται με πολιτικό κόστος.

- Εγώ Κίτσο δεν τα καταλαβαίνω αυτά τα πολιτικά κόστη. Άμα μια δουλειά πρέπει να γίνει, θα γίνει. Αν δεν μπορεί να γίνει νόμιμα με την “τυφλή”, θα πρέπει να την κάνετε εσείς. Υπουργικές αποφάσεις. Γι’ αυτό υπάρχουν. Αν πάλι δεν μπορείς εσύ, να αναλάβει άλλος.

- Δεν είπα τέτοιο πράγμα. Απλά, έπεσαν πολλά μαζεμένα. Έχουμε ανοίξει πολλά μέτωπα και ο πρόεδρος φοβάται μην ξεσπάσει ο κόσμος. Καταλήψεις, άσυλο, ξυλοδαρμοί, υδρογονάνθρακες. Έχουμε να μοιράσουμε και το πλεόνασμα. Έχουν μπει στη σειρά και ζητάνε.

- Α, δε θέλω τέτοια. Γι’ αυτό βγήκατε. Το έργο πρέπει να συνεχιστεί, να υπάρχει μια συνέχεια. Έτσι δεν είναι; Άλλες φορές με το μαλακό, άλλες με το άγριο. Τι να κάνουμε; Στη βράση κολλάει το σίδερο. Ασφάλεια, τάξη κι ανάπτυξη. Όλα πάνε καλά. Αν δεν μπορείτε να αναλάβουν οι άλλοι πάλι.

- Εντάξει, θα μιλήσω με τον πρόεδρο μόλις επιστρέψει από τις διακοπές.

- Που πήγε; Πήρε πάλι τα βουνά;

- Μπα στη θάλασσα πήγε. Θα γυρίσει αύριο και θα του πω.

- Καλά, πάμε να φάμε τώρα γιατί μας περιμένει και ο Μητσάρας ο μικρότερος. Τέτοιες μέρες πρέπει να τις περνάμε με τις οικογένειές μας. Ξέρεις πόσο στεναχωριέμαι όταν σκέφτομαι όλους αυτούς που αναγκάζονται χρονιάρες μέρες να δουλεύουν μέχρι αργά,

μακριά από τους δικούς τους;

- Κι εγώ Δημήτρη το ίδιο. Το έγγραφο και στην εορταστική επιστολή που μοίρασα στις εφημερίδες. Ας όψεται αυτή η κρίση. Πού θα πάει όμως, θα την ξεπεράσουμε. Αρκεί να είμαστε όλοι ενωμένοι. Δεν έχει πλούσιος και φτωχός. Προέχει το καλό του τόπου και του έθνους. Αυτά έγγραφο πάνω-κάτω και στην επιστολή.

- Γεια σου ρε Κιτσάρα. Γι' αυτό σε αγαπάω, κι εγώ κι ο Αρτέμης, γιατί είσαι μεγάλη καρδιά και πάνω απ' όλα βάζεις το κοινό καλό.

Άντε, ας αρχίσουμε το φαγοπότι.

Καλή μας όρεξη!